

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie na kanwie jednej z rozpoznawanych ostatnio spraw przeanalizował relację pomiędzy opłatą dodatkową i ustawą o drogach publicznych a zasadami wynikającymi z ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Do jakich wniosków doszedł WSA?

Na wstępie Sąd przypomniał o tym, że generalnie obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej jest obowiązkiem, który wynika z mocy samego prawa – zatem dla jego realizacji nie jest konieczna konkretyzacja w drodze indywidualnego aktu administracyjnego. Obowiązek poniesienia takich opłat został określony w przepisach ustawy o drogach publicznych, w szczególności w art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 13b ust. 1-4 oraz art. 13f ust. 1 i 2. Z kolei Rada Miasta, w oparciu o upoważnienie zawarte w przywołanych przepisach ustawy, podjęła uchwałę w sprawie opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych na terenie Miasta, w strefie płatnego parkowania. Ponadto jak podkreślił WSA, zgodnie z art. 40d ustawy o drogach publicznych opłaty określone m.in. w art. 13f ust. 1 tej ustawy podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – tym samym egzekucja opłaty dodatkowej następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (należność pieniężna przekazana do egzekucji administracyjnej na podstawie innej ustawy). Idąc dalej Wojewódzki Sąd wskazał, że z art. 28 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji wynika, iż organ egzekucyjny bada z urzędu dopuszczalność egzekucji administracyjnej i że organ ten nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. W ocenie WSA przepis ten stanowi zasadę postępowania egzekucyjnego sprowadzającą się do przyjęcia, że zarzuty mają na celu ochronę uczestników postępowania egzekucyjnego w zakresie prawidłowości samego postępowania egzekucyjnego (nie służą one weryfikacji ostatecznych decyzji, czy postanowień, stanowiących podstawę tytułu wykonawczego) – niemniej jednak zdaniem Sądu należy mieć na uwadze zasygnalizowany wcześniej charakter obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej, czyli obowiązek wynikający bezpośrednio z ustawy.

Jak zaznaczył Sąd, powoduje to, że w sprawie obowiązku uiszczenia tej opłaty nie prowadzi się postępowania administracyjnego i nie rozstrzyga się w drodze decyzji administracyjnej – nie mamy więc w tej sytuacji do czynienia z ostateczną decyzją administracyjną (czy postanowieniem); nie prowadzi się również postępowania wyjaśniającego, poprzedzającego rozstrzygnięcie sprawy co do jej istoty. Sąd zauważył, że możliwość dochodzenia swych racji oraz obrony swoich interesów przez zobowiązanego powstaje zatem dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego, co następuje poprzez zgłoszenie zarzutu. Tym samym zdaniem WSA pomimo ogólnej zasady wyrażonej w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji należy przyjąć, że wniesienie zarzutu wszczyna postępowanie w sprawie jego rozpoznania i wydania rozstrzygnięcia w zakresie jego zasadności (co do zasadności tego obowiązku), a organ egzekucyjny jest zobowiązany po wniesieniu zarzutu do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, przy zastosowaniu Kodeksu postępowania administracyjnego. W sytuacji bowiem kiedy obowiązek powstaje z mocy prawa jest to jedyna możliwość obrony praw przez dłużnika (por. ocenę wyrażoną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 26 kwietnia 2012 r. sygn. akt III SA/Gd 107/12) – zaznaczył Sąd.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 23 czerwca 2021 r., I SA/Kr 1/21

Źródło: [CBOSA](#)